

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ
Територіальне управління, розташоване у місті Львові
79008, м. Львів, вул. М. Кривоноса, 6, тел. (098) 303-59-70
e-mail: sdz@lv.dbr.gov.ua, сайт: dbr.gov.ua, код ЄДРПОУ 42334907

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Львів

18 вересня 2023 року

Старший слідчий Першого слідчого відділу (з дислокацією у місті Львові) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Львові, Летнянка Андрій Романович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22023140000000127 від 28.04.2023, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Гриневичу Денису Олеговичу,
10.12.1988 року народження,
уродженцю міста Макіївка
Донецької області, проживаючому
за адресою: м. Макіївка Донецької
області, вул. Середи, 15/22,
громадянину України, -

про підозру у вчиненні:

- участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001, згідно із Законом № 170-V від 21.09.2006, із змінами, внесеними згідно із Законами № 2258-VI від 18.05.2010, № 1689-VII від 07.10.2014);
- участі в діяльності не передбачених законом збройних формувань, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001, із змінами, внесеними згідно із Законом № 1689-VII від 07.10.2014).
- державної зради – діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності,

обороздатності, державній безпеці України, а саме перехід на бік ворога в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 111 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001 зі змінами, внесеними згідно із Законами № 1183-VII від 08.04.2014, № 1689-VII від 07.10.2014, № 2113-IX від 03.03.2022).

ЗМІСТ ПІДОЗРИ

Наказом Головного управління Міністерства внутрішніх справ України в Донецькій області (далі – ГУ МВС України в Донецькій області) № 465 о/с від 23.10.2023 старшого сержанта міліції Гриневича Д.О. призначено на посаду інспектора патрульної служби взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби Макіївського міського управління ГУ МВС України в Донецькій області.

В подальшому, наказами ГУ МВС України в Донецькій області № 542 о/с від 18.12.2013 та № 53 о/с від 28.02.2014 Гриневичу присвоєно такі спеціальні звання як старшина міліції та прапорщик міліції відповідно.

29.08.2014 наказом ГУ МВС України в Донецькій області № 328 о/с Гриневича Д.О. звільнено з органів внутрішніх справ на підставі підпункту «є» п. 63 Положення про проходження служби особовим складом органів внутрішніх справ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів УРСР від 29 липня 1991 р. № 114 (в редакції від 31.07.2014).

Згідно з вимогами ст. ст. 19, 68 Конституції України Гриневич Д.О. зобов'язаний діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України, а також неухильно їх додержуватись.

Відповідно до ст. ст. 1, 4, 5, 7 Законом України «Про міліцію», який 07.11.2025 втратив чинність на підставі Закону N 580-VIII (580-19) від 02.07.2015, міліція в Україні - державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань.

Правовою основою діяльності міліції є: Конституція України, цей Закон, інші законодавчі акти України, постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативні акти Міністерства внутрішніх справ України, Загальна декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані у встановленому порядку.

Міліція виконує свої завдання неупереджено, у точній відповідності з законом. Ніякі виняткові обставини або вказівки службових осіб не можуть бути підставою для будь-яких незаконних дій або бездіяльності міліції.

Міліція є єдиною системою органів, яка входить до структури Міністерства внутрішніх справ України, виконує адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінальну процесуальну, виконавчу та охоронну (на договірних засадах) функції.

Також, згідно з ст. ст. 16, 17, 18, 20 вищенаведеного Закону України особовий склад міліції складається з працівників, що проходять державну

службу в підрозділах міліції, яким відповідно до чинного законодавства присвоєно спеціальні звання міліції.

Працівники міліції мають єдиний формений одяг, зразки якого затверджуються Кабінетом Міністрів України, що видається безплатно, і відзнаки. Працівникам міліції видається службове посвідчення.

На службу до міліції приймаються на контрактній основі громадяни України, які досягли 18-річного віку (крім випадків, встановлених законодавством), мають повну загальну середню освіту, володіють державною мовою, здатні за своїми особистими, діловими і моральними якостями, фізичною підготовкою і станом здоров'я виконувати покладені на міліцію завдання. При прийнятті на службу до міліції може бути встановлено випробування строком до одного року.

Працівники міліції складають присягу, текст якої затверджується Кабінетом Міністрів України.

Порядок та умови проходження служби в міліції регламентуються Положенням про проходження служби особовим складом органів внутрішніх справ, затверджуваним Кабінетом Міністрів України.

Дисциплінарний статут органів внутрішніх справ України затверджується Верховною Радою України.

Кодекс професійної етики та поведінки працівників міліції затверджується Міністром внутрішніх справ України.

Працівник міліції є представником державного органу виконавчої влади.

Працівник міліції при виконанні покладених на нього обов'язків керується тільки законом, діє в його межах і підпорядковується своїм безпосередньому і прямому начальникам.

Статтею 25 Закону України «Про міліцію» визначено, що працівник міліції у межах повноважень, наданих цим Законом та іншими законодавчими актами, самостійно приймає рішення і несе за свої протиправні дії або бездіяльність дисциплінарну чи кримінальну відповідальність.

Службова особа міліції, яка порушила вимоги закону або неналежно виконує свої обов'язки, несе відповідальність у встановленому порядку.

Відповідно до п. п. 1, 2, 10, 23 Положення про проходження служби особовим складом органів внутрішніх справ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів УРСР від 29 липня 1991 р. № 114 (в редакціях від 03.10.2013, 25.06.2014, 31.07.204) до рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ належать особи, які перебувають у кадрах Міністерства внутрішніх справ і яким присвоєно спеціальні звання, встановлені законодавством.

Особам, які перебувають на службі в органах внутрішніх справ, присвоюються такі спеціальні звання, зокрема старший сержант міліції, старшина міліції, прапорщик внутрішньої служби.

Особи рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ користуються всіма соціально-економічними, політичними та особистими правами і свободами, виконують усі обов'язки громадян, передбачені Конституцією та іншими законодавчими актами, а їх права, обов'язки і

відповідальність, що впливають з умов служби, визначаються законодавством, Присягою, статутами органів внутрішніх справ і цим Положенням.

Особи рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ приймають Присягу відповідно до законодавства.

Особи рядового і начальницького складу несуть дисциплінарну, адміністративну, матеріальну та кримінальну відповідальність згідно з законодавством.

Згідно з підпунктом «є» п. 63 вищенаведеного Положення особи рядового і молодшого начальницького складу звільняються зі служби в запас (з постановкою на військовий облік) за порушення дисципліни.

Статтями 1, 5, 7, 12 Дисциплінарного статут органів внутрішніх справ України, затвердженого Законом України від 22 лютого 2006 року N 3460-IV (в редакції від 09.06.2013) службова дисципліна - дотримання особами рядового і начальницького складу Конституції (254к/96-ВР) і законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів Міністерства внутрішніх справ України, підпорядкованих йому органів і підрозділів та Присяги працівника органів внутрішніх справ України.

За вчинення дисциплінарних проступків особи рядового і начальницького складу несуть дисциплінарну відповідальність згідно з цим Статутом.

Службова дисципліна базується на високій свідомості та зобов'язує кожну особу рядового і начальницького складу зокрема дотримуватися законодавства, неухильно виконувати вимоги Присяги працівника органів внутрішніх справ України, статутів і наказів начальників.

На осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ за порушення службової дисципліни можуть накладатися такий вид дисциплінарного стягнення як звільнення з органів внутрішніх справ.

Відповідно до п. п. 1.1., 2.2., 3.2., 3.3., 4.1. Розділу III Правил поведінки та професійної етики осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ України, затверджених Наказом МВС України 22.02.2012 № 155, кожен громадянин України, який вступає на службу до органів внутрішніх справ, добровільно покладає на себе обов'язок служіння Українському народові й захисту свободи, демократії, законності та правопорядку.

Професійний обов'язок працівника полягає в безумовному виконанні закріплених Присягою, законами та професійно-етичними нормами завдань щодо забезпечення надійного захисту правопорядку, законності, громадської безпеки.

Службова діяльність працівника органів внутрішніх справ здійснюється відповідно до такого морального принципу як законності, визнання працівником верховенства права, а також його обов'язкового виконання у службовій діяльності.

Працівник не повинен за будь-яких умов зраджувати моральним принципам служби, що відповідають вимогам держави і очікуванням суспільства, їх неухильне дотримання – справа честі і обов'язку кожного працівника органів внутрішніх справ.

Працівник органів внутрішніх справ, керуючись Присягою, відповідно до службового обов'язку, дотримуючись професійних честі і гідності, бере на себе зокрема такі моральні зобов'язання:

- визнавати пріоритет державних і службових інтересів над особистими у своїй діяльності;
- бути прикладом безумовного дотримання вимог законів та службової дисципліни в професійній діяльності та приватному житті, залишатися за будь-яких обставин чесним і непідкупним, відданим інтересам служби.

Згідно з Присягою працівника органів внутрішніх справ України, затвердженою постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1991 р. N 382, особа, вступаючи на службу до органів внутрішніх справ України, складає Присягу і урочисто клянеться завжди залишатися відданим народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю. Особа присягає з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, постійно вдосконалювати професійну майстерність та підвищувати рівень культури, всіляко сприяти зміцненню авторитету органів внутрішніх справ.

Відповідно до п. п. 1, 2 Розділу I Статуту патрульно-постової служби міліції України, затвердженого наказом МВС від 28.07.94 N 404 (в редакції від 08.10.2020), патрульно-постова служба міліції - це діяльність спеціальних нарядів міліції по охороні громадського порядку, безпеці і боротьбі з правопорушеннями на вулицях, площах, в парках, на транспортних магістралях, портах, в аеропортах та інших громадських місцях, а також при проведенні масових заходів, ліквідації наслідків аварії, катастрофи, стихійного лиха.

Основними завданнями патрульно-постової служби міліції є:

- забезпечення особистої безпеки громадян, захист їх прав, свобод і законних інтересів;
- запобігання правопорушенням та їх припинення;
- охорона громадського порядку і громадської безпеки;
- виявлення, запобігання, припинення та розкриття злочинів, розшук осіб, які їх вчинили;
- захист власності від злочинних посягань.

Правовою основою діяльності патрульно-постової служби міліції є Конституція України, Закон України «Про міліцію» та інші законодавчі акти, укази і розпорядження Президента України, декрети, постанови і розпорядження Кабінету Міністрів України, Загальна декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані в установленому порядку, цей Статут, рішення органів місцевого самоврядування та органів державної виконавчої влади, прийняті в межах їх компетенції, нормативні акти Міністерства внутрішніх справ України.

Частиною 1 ст. 2 Розділу Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» (в редакції від 11.08.2013) визначено, що правоохоронними органами є зокрема органи внутрішніх справ.

Відповідно до ст. 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Згідно з ст. 1, 2, 5 Закону України «Про громадянство України» громадянин України - особа, яка набула громадянство України в порядку, передбаченому законами України та міжнародними договорами України.

Законодавство України про громадянство ґрунтується зокрема на такому принципі як єдиного громадянства - громадянства держави Україна, що виключає можливість існування громадянства адміністративно-територіальних одиниць України. Якщо громадянин України набув громадянство (підданство) іншої держави або держав, то у правових відносинах з Україною він визнається лише громадянином України.

Документами, що підтверджують громадянство України, є зокрема паспорт громадянина України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями – № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави;

- застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівнозначним наведенням вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни. Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української

держави – України. Згідно з цим документом територія України є неподільною та недоторканною.

Незалежність України визнали понад 68 держав світу, серед яких і Російська Федерація (далі - РФ).

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

31 травня 1997 року, відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42–ФЗ). Відповідно до статей 2 – 3 зазначеного Договору, Російська Федерація зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Запорізької, Херсонської областей відноситься до території України.

Статтями 1-3 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Згідно зі ст. 5 Основного Закону носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Частиною 1 ст. 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. Систему адміністративно-територіального устрою України складають: АР Крим, області, зокрема Донецька та Луганська, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Відповідно до ст. 7 Закону України «Про основи національної безпеки України» - інформаційною безпекою є, зокрема, захищеність України від намагань маніпулювати суспільною свідомістю, у тому числі шляхом поширення недостовірної, неповної або упередженої інформації.

Стаття 8 вищевказаного Закону України зазначає, що з урахуванням геополітичної і внутрішньої обстановки в Україні діяльність усіх державних органів має бути зосереджена, зокрема на прогнозуванні, своєчасному виявленні, попередженні і нейтралізації зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці, збереження соціально-політичної стабільності суспільства та зміцнення позицій України у світі. Основним напрямом державної політики з питань національної безпеки України в інформаційній сфері є, крім іншого, забезпечення інформаційного суверенітету України.

20 лютого 2014 року, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, усупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10 лютого 1995 року, статей 2, 3 Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією, принципів Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, а також всупереч вимогам частини 4 статті 2 Статуту ООН, Декларації Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 9 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та декларацій, затверджених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету, № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН, № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, статей 1, 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, статей 1, 2, 68 Конституції України, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і м. Севастополь, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України.

Статтею 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими Російською Федерацією (у тому числі окупаційною адміністрацією Російської Федерації) починаючи з 7 квітня 2014 року. Межі та перелік районів, міст, селищ і сіл, частин їх територій, тимчасово окупованих у Донецькій та Луганській областях з цієї дати, визначено Президентом України за поданням Міністерства оборони України, підготовленим на основі пропозицій Генерального штабу Збройних Сил України.

Згідно з преамбулою вищевказаного Закону України збройна агресія Російської Федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств Російської Федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності, а 24 лютого 2022 року переросла в повномасштабне збройне вторгнення на суверенну територію України, Російська федерація (далі – російська федерація) чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» діяльність збройних формувань російської федерації та окупаційної адміністрації російської федерації у Донецькій та Луганській областях, що суперечить нормам міжнародного права, є незаконною, а будь-який акт виданий у зв'язку з такою діяльністю акт є недійсним і не створює жодних правових наслідків, крім документів, що підтверджують факт народження або смерті особи на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях, які додаються відповідно до заяви про державну реєстрацію народження особи та заяви про державну реєстрацію смерті особи.

Відповідно до рішення Ради національної безпеки і оборони України (далі по тексту РНБО) від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України», затвердженої Указом Президента України № 392/2020 від 14 вересня 2020 року - Для відновлення свого впливу в Україні Російська Федерація, продовжуючи гібридну війну, системно застосовує політичні, економічні,

інформаційно-психологічні, кібер- і військові засоби; посилюються угруповання збройних сил Російської Федерації та їх наступальний потенціал, регулярно проводяться масштабні військові навчання поблизу державного кордону України, що свідчить про збереження загрози військового вторгнення; зростає мілітаризація територій тимчасово окупованої Автономної Республіки Крим та міста Севастополя; зберігається загроза з боку Російської Федерації вільному судноплавству у Чорному та Азовському морях, Керченській протоці. Спеціальні служби іноземних держав, насамперед Російської Федерації, продовжують розвідувально-підривну діяльність проти України, намагаються підживлювати сепаратистські настрої, використовують організовані злочинні угруповання і корумпованих посадових осіб, прагнуть зміцнити інфраструктуру впливу. Деструктивна пропаганда як зовні, так і всередині України, використовуючи суспільні протиріччя, розпалює ворожнечу, провокує конфлікти, підриває суспільну єдність. Державний суверенітет, територіальна цілісність, демократичний конституційний лад та інші життєвоважливі національні інтереси мають бути захищені також від невоєнних загроз з боку Російської Федерації та інших держав, зокрема спроб спровокувати внутрішні конфлікти.

У березні – квітні 2014 року в м. Донецьк та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Донецької області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України 07.04.2014 оголошено «Декларацію про суверенітет Донецької народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Донецької народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ДНР» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Донецької області сформовані підрозділи політичного (органи державної влади «ДНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Вказана терористична організація «ДНР» має організовану структуру військового типу, а саме: єдиноначальність, підпорядкованість, чітку ієрархічність її дисципліну, його учасники озброєні вогнепальною зброєю, вибухівкою, а також мають тяжке військово озброєння та військову техніку. В зазначеному формуванні визначено механізм вступу до нього, порядок проходження служби, в кожному структурному підрозділі ставляться завдання

щоденної діяльності, що полягає в здійсненні методами військових операцій силової підтримки незаконно створених структур «ДНР», придушення організованого опору населення на окупованій території, депортації населення Донецької області, встановлення режиму військового стану, протистояння підрозділам Збройних Сил України та правоохоронних органів України, знищення їх живої сили і матеріальних засобів, а також скоєння інших тяжких та особливо тяжких кримінальних правопорушень. Вказані формування дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Донецької області та мають загальну координацію керівництва.

Навесні 2014 року під час проросійських виступів на території Донецької області розпочала діяти проросійська терористична воєнізована організація «Народне ополчення Донбасу», учасники якої брали активну участь у захопленні адміністративних будівель в м. Донецьк та області, влаштуванні блокпостів та у війні на Донбасі, входила до складу так званої «Армії Новоросії». До березня 2015 року відбулося реформування цієї організації на 1-й армійський корпус.

16 вересня 2014 року ватажками ДНР було проголошено об'єднання проросійських воєнізованих структур, що діяли на території Донецької та Луганської областей України — Народного ополчення Донбасу та Армії південного сходу, — у «Об'єднані Збройні сили Новоросії».

Починаючи з кінця вересня 2014 року, у зв'язку з імплементацією Україною Мінських угод і прийняття Верховною Радою закону про загони народної міліції для охорони громадського порядку, верхівка проросійських формувань ДНР і ЛНР перейменувала свої збройні структури у «Народну міліцію».

З метою виконання функцій підрозділу силового блоку «ДНР», 12.11.2014 її самопроголошеним головою видано указ, відповідно до якого, для захисту інтересів «ДНР» та її громадян, створено воєнну структуру «Народна міліція «ДНР» (далі — «НМ «ДНР»», яка дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Донецької області та має загальну координацію та кураторів російської Федерації.

Вищевказана структура також мала назву 1-й армійський корпус (1 АК, в/ч 00100), яка включила збройні формування самопроголошеної Донецької Народної Республіки. До його складу увійшли 5-а окрема мотострілецька Донецька бригада, 100-а окрема бригада Республіканської гвардії, Артилерійська бригада особливого призначення, 3-й окремий батальйон спеціального призначення та інші підрозділи. Цей корпус підкорявся Управлінню Народної міліції Донецької Народної Республіки (УНМ ДНР), яке виконувало функції міністерства оборони.

Також, до складу вищевказаного корпусу входив 11-й окремий мотострілецький полк «Восток» (11 ОМСП, в/ч 08818) — створений у травні у 2014 році як батальйон «Восток».

31 грудня 2022 року 1-й армійський корпус включений до складу Збройних сил Російської Федерації під найменуванням 1-й Донецький армійський корпус, підрозділи якого дислоковані на території Донецької області.

Політичне та військове керівництво російської федерації, діючи всупереч вимогам пунктів 1 та 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам частини 4 статті 2 Статуту Організації Об'єднаних Націй і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивну війну та збройний конфлікт проти України, а саме віддали наказ на вторгнення підрозділів збройних сил російської федерації на територію України.

19.02.2022 головою «ДНР» підписано указ № 29 «Про проведення загальної мобілізації», та оголошено повну мобілізацію.

22.02.2022 Президент російської федерації (далі – президент російської федерації) направив до Ради Федерації (далі – ради федерації) звернення про використання збройних сил російської федерації за межами російської федерації, яке було задоволено.

24.02.2022 приблизно о 05 годині президент російської федерації оголосив про рішення розпочати повномасштабну військову агресію проти України.

Після цього, в цей же день, на виконання зазначеного вище наказу, військовослужбовці збройних сил російської федерації, шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в тимчасово окупованій Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснила збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, та здійснили окупацію частин вказаної території, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», в Україні введено воєнний стан.

15.03.2022 Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» затверджено Указ Президента України від 14.03.2022 № 133/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», яким передбачено його продовження з 05 години 30 хвилин 26.03.2022 строком на 30 діб.

21.04.2022 Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» затверджено Указ Президента України від 18.04.2022 № 259/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», яким передбачено його продовження з 05 години 30 хвилин 25.04.2022 строком на 30 діб.

22.05.2022 Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» затверджено Указ Президента України від 17.05.2022 № 341/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», яким передбачено його продовження з 05 години 30 хвилин 25.05.2022 строком на 90 діб.

15.08.2022 Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» затверджено Указ Президента України від 12.08.2022 № 573/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», яким передбачено його продовження з 05 години 30 хвилин 23.08.2022 строком на 90 діб.

16.11.2022 Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» затверджено Указ Президента України від 07.11.2022 № 757/2022 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», яким передбачено його продовження з 05 години 30 хвилин 21.11.2022 строком на 90 діб.

06.02.2023 Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» затверджено Указ Президента України від 07.11.2022 № 58/2023 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», яким передбачено його продовження з 05 години 30 хвилин 19.02.2023 строком на 90 діб.

02.05.2023 Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» затверджено Указ Президента України від 01.05.2023 № 254/2023 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», яким передбачено його продовження з 05 години 30 хвилин 20.05.2023 строком на 90 діб.

17.08.2023 Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» затверджено Указ Президента України від 26.07.2023 № 451/2023 «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні», яким передбачено його продовження з 05 години 30 хвилин 18.08.2023 строком на 90 діб.

Проте, Гриневич Д.О., будучи громадянином України та працівником правоохоронного органу, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, брав участь в діяльності терористичної організації «ДНР», вступив до непередбаченого законом збройного формування «ДНР» та брав участь у його діяльності, а також перейшов на бік ворога в умовах воєнного стану, за наступних обставин.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Гриневич Д.О., будучи громадянином України, всупереч конституційному обов'язку захищати Вітчизну, незалежність та територіальну цілісність України, не сприймаючи державну владу України, підтримував ідеї та погляди терористичної організації «Донецька народна республіка» (далі «ДНР»), з метою її підтримки та реалізації свого злочинного умислу на завдання шкоди суверенітету, територіальній

цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній безпеці України.

Так, в період часу приблизно з 07.04.2014 по березень 2015 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), інспектор патрульної служби взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби Макіївського міського управління ГУ МВС України в Донецькій області прапорщик міліції Гриневич Д.О., будучи громадянином України, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, достовірно знаючи з розповсюджених повідомлень у засобах масової інформації та мережі Інтернет про проведення на території Донецької області України антитерористичної операції проти терористичної організації «ДНР», усвідомлюючи, що діяльність даної терористичної організації та її підрозділів є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, діючи умисно, з ідеологічних мотивів, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, добровільно прибув до пункту збору мобілізованих терористичної організації «ДНР» на тимчасово окупованій території Донецької області (більш точне місце досудовим розслідуванням не встановлено), добровільно вступив у неї шляхом зарахування до лав такої невстановленими досудовим розслідуванням особами за невстановлених досудовим розслідуванням обставин, а саме надав свої установчі дані для подальшого зарахування на проходження так званої «військової служби» у незаконних органах та збройних формуваннях вказаної терористичної організації, створеної, підпорядкованої, керованої та фінансованої російською федерацією, чим надав згоду на проходження такої служби, та з цього часу добровільно брав участь у діяльності цієї терористичної організації.

Після цього, інспектор патрульної служби взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби Макіївського міського управління ГУ МВС України в Донецькій області прапорщик міліції Гриневич Д.О., будучи громадянином України, діючи умисно з ідеологічних мотивів, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, достовірно знаючи з розповсюджених повідомлень у засобах масової інформації та мережі Інтернет про проведення на території Донецької області України антитерористичної операції проти терористичної організації «ДНР», усвідомлюючи, що діяльність даної терористичної організації та її підрозділів є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, в період часу приблизно з 07.04.2014 по березень 2015 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області (більш точне місце досудовим розслідуванням не встановлено), добровільно прибув до пункту збору мобілізованих терористичної організації «ДНР» на тимчасово окупованій території Донецької області, де добровільно

вступив до її лав у складі непередбаченого законом збройного формування «Народне ополчення Донбасу» терористичної організації «ДНР» та у вищевказаний період часу з метою реалізації свого злочинного плану, спрямованого на заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України, свідомо виконуючи вимоги військового керівництва вищевказаного незаконного збройного формування, брав участь у діяльності вказаного не передбаченого законом збройного формування цієї терористичної організації, зокрема у силовому та збройному захопленні адміністративних будівель.

В подальшому, в період часу з травня 2014 року по 31.12.2022 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) Гриневич Д.О., продовжуючи реалізацію свого вищеописаного умислу, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області (більш точне місце досудовим розслідуванням не встановлено), добровільно прибув до пункту збору мобілізованих терористичної організації «ДНР» на тимчасово окупованій території Донецької області, де добровільно вступив до її лав у складі непередбаченого законом збройного формування - 11-й окремий мотострілецький полк «Восток» «Народної міліції «ДНР» (1-ого армійського корпусу, в/ч 00100) терористичної організації «ДНР» та у вищевказаний період часу з метою реалізації свого злочинного плану, спрямованого на заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України, свідомо виконуючи вимоги військового керівництва незаконного збройного формування «Народної міліції» терористичної організації «ДНР», брав участь у діяльності вказаного не передбаченого законом збройного формування цієї терористичної організації, а саме в різних видах бою та формах його забезпечення проти Збройних Сил України, а також забезпечував безпеку місць перебування збройних сил російської федерації та «НМ «ДНР» в населених пунктах Донецької області, які ними захоплені під час повномасштабного вторгнення.

При цьому, Гриневич Д.О., вступаючи до вищенаведених непередбачених законом збройних формувань терористичної організації «ДНР», був достовірно обізнаний, що вони відносяться до збройних формувань, а саме - мають організаційну структуру військового типу (поділяється на структурні підрозділи (групи, пости) з визначенням особового складу кожного з них, які носять формений одяг військового типу), характеризується наявністю єдиноначальності та субординації (невстановленими органами досудового розслідування особами здійснюється єдине керівництво зазначеними збройними формуваннями), використанням знаків розрізнення (нарукавних шевронів та інших предметів), мають воєнізований характер завдань та методів здійснення з використанням вогнепальної зброї та військової техніки збройного опору підрозділам Збройних Сил України та інших військових формувань України, задіяних у протистоянні збройній агресії російської федерації та керованих нею терористичних організацій «ДНР» та «ЛНР», та ставить перед собою специфічні завдання.

Окрім того, Гриневич Д.О. усвідомлював, що зазначені вище підрозділи терористичної організації «ДНР» не відносяться до збройних формувань,

передбачених Законами України «Про Збройні Сили України», «Про Службу безпеки України», «Про Національну поліцію», «Про Державну прикордонну службу України», «Про Національну гвардію України», «Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб» та іншими законодавчими актами України, якими визначено створення та функціонування збройних формувань України.

Також, Гриневич Д.О., будучи громадянином України, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, під час дії в Україні воєнного стану, 24.02.2022 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено), беручи участь в діяльності незаконного збройного формування – одному із підрозділів військової розвідки «Народної міліції «ДНР» (1-ого армійського корпусу, в/ч 00100) терористичної організації «ДНР» (більш точну назву підрозділу досудовим розслідуванням не встановлено), на підставі наказів військового командування збройних сил російської федерації у межах загального плану захоплення території України у складі збройних сил російської федерації, керуючись ідеологічним мотивом, маючи на меті завдати шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, зокрема у м. Маріуполь, виконував завдання, пов'язані із веденням бойових дій проти Збройних Сил України, а також застосовував стрілецьку зброю та виконував обов'язки із забезпечення різних видів та форм бою.

У такий спосіб Гриневич Д.О., ігноруючи свій громадянський обов'язок, передбачений Конституцією України, щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, діючи добровільно з усвідомленням негативних наслідків своїх дій та на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, 24.02.2022 перейшов на бік ворога в умовах воєнного стану.

СТИСЛИЙ ВИКЛАД ФАКТИЧНИХ ОБСТАВИН КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВОПОРУШЕННЯ, У ВЧИНЕННІ ЯКОГО ПІДОЗРЮЄТЬСЯ ГРИНЕВИЧ Д.О.

В період часу приблизно з 07.04.2014 по березень 2015 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), інспектор патрульної служби взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби Макіївського міського управління ГУ МВС України в Донецькій області прапорщик міліції Гриневич Д.О., будучи громадянином України, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, достовірно знаючи з розповсюджених повідомлень у засобах масової інформації та мережі Інтернет про проведення на території Донецької області України антитерористичної операції проти терористичної організації «ДНР», усвідомлюючи, що діяльність даної терористичної організації та її підрозділів є незаконною, спрямована на

зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, діючи умисно, з ідеологічних мотивів, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, добровільно прибув до пункту збору мобілізованих терористичної організації «ДНР» на тимчасово окупованій території Донецької області (більш точне місце досудовим розслідуванням не встановлено), добровільно вступив у неї шляхом зарахування до лав такої невстановленими досудовим розслідуванням особами за невстановлених досудовим розслідуванням обставин, а саме надав свої установчі дані для подальшого зарахування на проходження так званої «військової служби» у незаконних органах та збройних формуваннях вказаної терористичної організації, створеної, підпорядкованої, керованої та фінансованої російською федерацією, чим надав згоду на проходження такої служби, та з цього часу добровільно брав участь у діяльності цієї терористичної організації.

Після цього, інспектор патрульної служби взводу № 1 роти № 1 батальйону патрульної служби Макіївського міського управління ГУ МВС України в Донецькій області прапорщик міліції Гриневич Д.О., будучи громадянином України, діючи умисно з ідеологічних мотивів, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, достовірно знаючи з розповсюджених повідомлень у засобах масової інформації та мережі Інтернет про проведення на території Донецької області України антитерористичної операції проти терористичної організації «ДНР», усвідомлюючи, що діяльність даної терористичної організації та її підрозділів є незаконною, спрямована на зміну меж території України, призводить до загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, в період часу приблизно з 07.04.2014 по березень 2015 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області (більш точне місце досудовим розслідуванням не встановлено), добровільно прибув до пункту збору мобілізованих терористичної організації «ДНР» на тимчасово окупованій території Донецької області, де добровільно вступив до її лав у складі непередбаченого законом збройного формування «Народне ополчення Донбасу» терористичної організації «ДНР» та у вищевказаний період часу з метою реалізації свого злочинного плану, спрямованого на заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України, свідомо виконуючи вимоги військового керівництва вищевказаного незаконного збройного формування, брав участь у діяльності вказаного не передбаченого законом збройного формування цієї терористичної організації, зокрема у силовому та збройному захопленні адміністративних будівель.

В подальшому, в період часу з травня 2014 року по 31.12.2022 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) Гриневич Д.О., продовжуючи реалізацію свого вищеописаного умислу, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області (більш точне місце досудовим

розслідуванням не встановлено), добровільно прибув до пункту збору мобілізованих терористичної організації «ДНР» на тимчасово окупованій території Донецької області, де добровільно вступив до її лав у складі непередбаченого законом збройного формування - 11-й окремий мотострілецький полк «Восток» «Народної міліції «ДНР» (1-ого армійського корпусу, в/ч 00100) терористичної організації «ДНР» та у вищевказаний період часу з метою реалізації свого злочинного плану, спрямованого на заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній безпеці України, свідомо виконуючи вимоги військового керівництва незаконного збройного формування «Народної міліції» терористичної організації «ДНР», брав участь у діяльності вказаного не передбаченого законом збройного формування цієї терористичної організації, а саме в різних видах бою та формах його забезпечення проти Збройних Сил України, а також забезпечував безпеку місць перебування збройних сил російської федерації та «НМ «ДНР» в населених пунктах Донецької області, які ними захоплені під час повномасштабного вторгнення.

Також, Гриневич Д.О., будучи громадянином України, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, під час дії в Україні воєнного стану, 24.02.2022 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено), беручи участь в діяльності незаконного збройного формування – одному із підрозділів військової розвідки «Народної міліції «ДНР» (1-ого армійського корпусу, в/ч 00100) терористичної організації «ДНР» (більш точну назву підрозділу досудовим розслідуванням не встановлено), на підставі наказів військового командування збройних сил російської федерації у межах загального плану захоплення території України у складі збройних сил російської федерації, керуючись ідеологічним мотивом, маючи на меті завдати шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Донецької області, зокрема у м. Маріуполь, виконував завдання, пов'язані із веденням бойових дій проти Збройних Сил України, а також застосовував стрілецьку зброю та виконував обов'язки із забезпечення різних видів та форм бою.

У такий спосіб Гриневич Д.О., ігноруючи свій громадянський обов'язок, передбачений Конституцією України, щодо захисту Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, діючи добровільно з усвідомленням негативних наслідків своїх дій та на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України, 24.02.2022 перейшов на бік ворога в умовах воєнного стану.

Таким чином, Гриневич Денис Олександрович підозрюється у вчиненні участі у терористичній організації, участі в діяльності не передбачених законом збройних формувань та державної зради – діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній

безпеці України, а саме перехід на бік ворога в умовах воєнного стану, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 258-3, ч. 2 ст. 260, ч. 2 ст. 111 КК України.

Старший слідчий
Першого слідчого відділу
(з дислокацією у місті Львові)
Територіального управління
Державного бюро розслідувань,
розташованого у місті Львові

Летнянка Андрій Романович

«П О Г О Д Ж Е Н О»

Заступник начальника другого відділу
процесуального керівництва
управління процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях
слідчих територіального управління
Державного бюро розслідувань
Львівської обласної прокуратури

Костишин Дмитро Богданович

Відповідно до ст. ст. 42, 277 КПК України підозрюваному Гриневичу Д.О. роз'яснено його процесуальні права та обов'язки, а саме:

Стаття 42 Кримінального процесуального кодексу України

Підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____/_____

"13" год. "00" хвилин 18 вересня 2023 року

  (Горень І.Р.)

Повідомлення про підозру вручив, права роз'яснив:

Старший слідчий
Першого слідчого відділу
(з дислокацією у місті Львові)
Територіального управління
Державного бюро розслідувань,
розташованого у місті Львові

 Летнянка Андрій Романович